

O stížnosti nss uvažil: — — —

Ve věci samé má rozhodující význam předpis § 3 min. nař. č. 415/1917 ř. z., jímž byly vydány stanovy vodního družstva. Podle něho jsou členy vodního družstva všichni držitelé vodních děl a živn. i průmyslových provozovacích nemovitostí, jejichž držebnosti leží pod údolními přehradami a vodními stavbami, zřízenými družstvem na Zhořelecké Nise, a to s těmito držebnostmi. Další skupiny členů vodního družstva uvedené v cit. § 3 nemají k případu, jenž jest na sporu, žádného vztahu. Kdyby se přísně hledělo k doslovu těchto stanov, bylo by snadno lze tu nalézt odpověď na spornou otázku, a to ve smyslu kladném a ve shodě se stížností, neboť je nesporno, že firma H. M. jest držitelkou průmyslové provozovací nemovitosti, a že držebnost, o kterou jde, totiž parcela č. k. 423, náleží k této průmyslové provozovací nemovitosti a že leží pod zmíněnými družstevními údolními přehradami a vodními stavbami.

Leč, jak bylo již naznačeno v Boh. A 2478/23 a jak to vyplývá ze souvislosti § 3 s § 4 stanov, jakož i z podstaty vodního družstva, jak je v zákoně vodním charakterisována, nemůže záležitosti jediné a výlučně na místní poloze živn. a průmyslové provozovací nemovitosti, nýbrž musí nemovitosti této plynouti z družstevních děl také nějaký prospěch. Předpoklad tento je však dán, jestliže průmyslová provozovací nemovitost bere vodu pro své průmyslové účely vodním zařízením pod zmíněným družstevním dílem. Zda vodní zařízení jest primitivní či jest zřízeno ve velkém měřítku, nemá při tom významu. Ani na tom nesejde, je-li konsentováno vodním úřadem či provozuje-li se bez konsensu, neboť tento moment jest pro účast na prospěchu z družstevního podniku plynoucím zcela lhostejný.

Podle protokolu z 29. listopadu 1927 bylo komisionálně vyšetřeno, že na stavební parcele č. k. 423 jsou tovární objekty, pro jejichž provoz přivádí se voda vzdouvacím zařízením v řečišti Nisy, jež jest na parcele č. k. 254. Bylo dále podle spisů zjištěno, že tímto odběrem vody na parcele č. k. 254 umožňuje se provoz továrny č. k. 423 a že oddělením parcely č. k. 254 s vodním potrubím továrna by provozována býti nemohla. Ve vyjádření, předneseném zástupci zúčastněné strany při komisi, bylo sice tomuto zjištění odporováno a bylo tvrzeno, že řečené zařízení k odběru vody není integrující součástí jmenované továrny. Toto tvrzení nebylo však odůvodněno snad tím, že uvedený odběr vody jest pro provoz továrny nepodstatný nebo úplně postradatelný, nýbrž jen tím, že se pomýšlí na zařízení jiného způsobu odběru vody. Tím arci nemůže býti dotčena účast na prospěchu plynoucím z družstevních děl, na kterém vedle situování provozovací nemovitosti záleží.

Podle stavu spisů jsou tedy předpoklady členství zúčastněné strany také se stavební parcelou č. k. 423 podle stanov dány a nař. rozhodnutí, které přes ně přechází, musilo proto býti zrušeno podle § 7 zák. o ss.

Č. 11.020.

Řízení správní. — Řízení před nss-em. — Vodní právo: Podstatnou vadností ve smyslu § 6 zák. o ss je stíženo rozhodnutí úřadu (zemského ve věci vodoprávní), kterým úřad odmítl

rozhodovati o určitém nároku pro svou nepříslušnost a pro preklusi, jednak o nároku tom rozhodl meritorně.

(Nález ze dne 24. ledna 1934 č. 1284.)

V ě c: Město J. proti zemskému úřadu v Praze o vodoprávní schválení projektu vodního družstva.

Prejudikatura: Boh. A 7518/28, 10.425/33.

V ý r o k: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro vadnost řízení.

D ů v o d y: Vodní družstvo pro Č. a okolí předložilo okr. úřadu v Hradci Králové projekt na dodatečné odvodnění pozemků ve svém obvodu s doplňkem drenáže a úpravou potoka N.-ského v kat. obci R. se žádostí o jeho vodoprávní schválení. O této žádosti zahájil okr. úřad v Hradci Králové podle §§ 17, 18, 19, 42, 83 a 84 vod. zák. stručné vodoprávní řízení. V příslušné vyhlášce bylo výslovně upozorněno také na ustanovení §§ 82 a 83 vod. zák. o podávání námitek. Podle protokolu sepsaného dne 3. července 1930 v Č., podal při komisionálním jednání zástupce stěžující si obce písemné prohlášení z 2. července 1930, ve kterém žádal: »aby dno a svahy potoka N.-ského v místech, kde tento křížuje cestu z R. do J., byly vydlážděny v délce asi 25 m po vodě i proti vodě (od silničního propustku), poněvadž v těchto místech jsou jímací studně pro vodovod města J. a ochranný pás stanovený v okruhu studní 50 m«. Dále žádal, aby v tomtéž ochranném okruhu byl svodný drén skup. 64 zajištěn tak, aby nemohl odssávat spodní vodu (drén se zabetonuje). Jinak proti projektu nic nenamítal. S meliorací souhlasil v předpokladu, že nebude mít škodlivý vliv na tyto studně v ohledu zásobení vodou.

K tomuto vyjádření zaujala komise toto stanovisko: Úpravou potoka N.-ského v těchto místech se dnešní poměry (dnes stojatá hnilá voda) daleko zlepší. Projektovaná meliorace odvádí povrchovou vodu a drenáž, která bude uložena do hloubky středně 1.15 m, nebude mít zásadního vlivu na vydatnost pramenů, které jsou 5 m pod povrchem (podle hloubky studní), na skalnaté spodině. Z ohledu veřejně zdravotního bude mít meliorace z okolního území nesporně vliv na zlepšení jakosti spodní vody. Z toho důvodu považuje komise požadavek zástupce města J. za neodůvodněný, ježto dlažba, která by měla být provedena v žádaném úseku, měla by chránit koryto potoka od jeho poškození vodou, což zde nemá významu, ježto, jak uvedeno již v technickém popisu, vyplývá z malého spádu malá rychlost vody. Co se týče požadavku o zajištění svodného terénu, jdoucího kolem studny, navrhla komise, aby mu bylo vyhověno tím, že styčné spáry budou zabezpečeny cementem.

Okr. úřad v Hradci Králové schválil výměrem z 8. července 1930 předložený projekt vodního družstva pro Č. a okolí vodoprávně, uznal v něm reprodukováné stanovisko komise k požadavkům zástupce města J. za správné a schválil je.

Nař. rozhodnutím nevyhověl zem. úřad v Praze odvolání, jež podala stěžující si obec z rozhodnutí první stolice, z těchto důvodů: Pokud jde o požadavek zřízení nové vodárenské studny, uplatňovaný v odvolání, jest z protokolu sepsaného při šetření dne 3. července 1930 patrné, že požadavek ten nebyl vznesen při místním vodoprávním řízení. Bylo pouze žádáno zatěsnění hlavníka a vydláždění koryta. Podle ustanovení §§ 82 a 83 zák. o právu vodním z 28. srpna 1870 č. 71 z. z. jest uplatňovati požadavky, resp. námitky nejpozději při místním komis. řízení, jinak k nim nelze přihlížeti. Proto nemůže býti požadavek ten předmětem tohoto rozhodnutí, a nutno jej pro nastalou preklusi zamítnouti. Kromě toho se však dosud úbytek vydatnosti studen vlivem drenáže neprojevil a není důvodu, proč by mělo družstvo zřizovati obci J. novou studnu. V daném případě se nejedná o vedení vody tekoucí, nýbrž výhradně a určitě o vodu podzemní, jak u družstevní drenáže, tak u městské studny. Jedná se tedy o domnělý vliv odvedení vody podzemní opět na vodu soukromou podzemní, a nikoliv o vliv na vodu veřejnou a tekoucí. Není tu úřad vodoprávní příslušným. Kromě toho se jedná o vedení vody podzemní z vysokého (mělkého) horizontu, jež zdravotně jest závadná. Tato závadná voda bude drenáží odvedena, tím bude jímadlo městské bakteriálně izolováno, a bude-li tu jaký vliv po stránce kvantity, bude vyvážen po stránce kvalitatívni. Nad to jsou studny J.-ské tak daleko, že k nim vliv drenáže (jedná se při ní o zcela malou depressi hladiny) skoro určitě nedosáhne.

Uvažuje o stížnosti, vytýkající tomuto rozhodnutí nezákonnost a vadnost řízení, musil nss především zjistiti pravý judikátní obsah nař. rozhodnutí.

Nař. rozhodnutím bylo vyřízeno žal. úřadem instančně odvolání, jež podala stěžující si obec z rozhodnutí první stolice. Podle stylisace enunciátu nař. rozhodnutí »Odvolání tomu nevyhovuji z důvodů v nař. výměru uvedených a z následující úvahy« jeví se nař. rozhodnutí na první pohled jen jako jeden judikátní výrok, zamítající odvolání z meritorních důvodů.

Po bližším přezkoumání nař. rozhodnutí nutno však konstatovati, že o požadavku obce, aby zúčastněnému vodnímu družstvu bylo uloženo zříditi vodárenskou studni, rozhoduje žal. úřad několika ve své podstatě samostatnými výroky. Na prvním místě je to výrok, jímž se tento požadavek zamítá (správně odmítá) z důvodu nastalé prekluse, ježto podle §§ 82 a 83 vod. zák. nebyl uplatněn při místním vodoprávním řízení. K tomuto výroku, opřenému o důvod čerpaný z práva procesního, připojuje však žal. úřad v nař. rozhodnutí souřadně (arg. verba »Kromě toho«) výrok, založený na úvaze, že se dosud úbytek vydatnosti studen vlivem schválené drenáže neprojevil; zamítá jím tedy uvedený požadavek obce jako předčasný z důvodu věcného. Dále prohlašuje se zase žal. úřad jako úřad vodní za nepřislušný, aby o tomto požadavku rozhodoval, a to z té příčiny, že při něm jde o domnělý vliv odvedení podzemní vody opět na soukromou vodu tekoucí. Odmítá tedy o něm rozhodovati věcně z důvodu práva formálního. Přes to však koordinovaně s tímto výrokiem (»Kromě toho« . . .) zamítá požadavek obce v dalším z důvodů meritorních.

Z tohoto obsahu nař. rozhodnutí plyne, že o sporném požadavku obce žal. úřad rozhodl celkem čtyřmi výroky různé právní povahy. Výroky tyto jako judikátní sentence vedle sebe však obstát nemohou, neboť vyslovil-li žal. úřad svou věcnou nepříslušnost rozhodovati o požadavku obce na zřízení studny vodním družstvem, pak nemohl o něm již vůbec věcně rozhodovati. Stejně nemohl o něm rozhodovati meritorně, odmítl-li jej z důvodů prekluse. Nelze přece logicky o určitém petitu odepřítí rozhodnutí z důvodů formálních (nepříslušnost, prekluse), ale zároveň přes toto odepření pustiti se do zkoumání jeho věcné oprávněnosti a zamítnouti jej pak z důvodů meritorních. Rozhodnutí, obsahující takové vzájemně se vylučující výroky trpí samo o sobě vnitřním rozparem, který znemožňuje zjistiti skutečné právní stanovisko žal. úřadu k vznesenému petitu. Tím odňata jest i nss-u možnost, aby je mohl co do jeho zákonnosti bezpečně přezkoumati.

Žal. úřad, který vydal takové rozhodnutí se vzájemně si odporujícími a logicky se vylučujícími výroky, porušil podstatné formy adm. řízení, k čemuž nss musí hleděti z povinnosti úřední (sr. Boh. A 7518/28 a 10.425/33). Nař. rozhodnutí bylo proto zrušeno podle § 6 zák. o ss.

Č. 11.021.

Dávka z přírůstku hodnoty nemovitostí: Preklusí podle § 16 odst. 1 in fine dávk. pravidel je sice strana vyloučena ze součinnosti při zjišťování vyměřovacích základů, avšak tím není úřad zproštěn povinnosti, aby pomůcek, které si opatřil, použil správně podle předpisů a v duchu dávkových pravidel; straně, třeba je prekludována, nelze upíratí právo namítati, že závěr úřadu nemá podkladu v pomůckách jím použitých.

(Nález ze dne 25. ledna 1934 č. 1776.)

V ě c: Miloslav T. v P. (adv. Dr. Bedř. Hrabal z Prahy) proti zemskému úřadu v Praze o dávku z přírůstku hodnoty nemovitostí.

V ý r o k: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

D ů v o d y: Trhovou smlouvou ze dne 21. května 1930 spoluprodal st-l dům č. ... v Praze. Platebním rozkazem z 29. ledna 1931 vyměřena z převodu toho dávka z přírůstku hodnoty nemovitostí na podkladě nabývací ceny podle smlouvy 850.000 Kč.

Podané odvolání bylo v pořadu stolic nař. rozhodnutím zamítnuto z těchto důvodů: »Strana domáhá se toho, aby hodnota nabývací stanovena byla nejen podle formální ceny za nemovitost, nýbrž aby k ní byl započten i peníz 450.000 Kč zaplacený prodávající straně za to, že se vzdala provozování sanatoria v domě, který byl předmětem prodeje. Strana poukazuje předně k tomu, že magistrát vypočítal původně 10%ní obecní přírážku z převodního poplatku z tržové ceny 850.000 Kč, že však dodatečně tento výměr stornoval a obecní přírážku vyměřil nejen z tržové ceny 850.000 Kč, nýbrž také z obnosu 450.000 Kč, tvrdě, že tento obnos 450.000 Kč nelze uznati jako úplatu za to, že prodávající se